

[Krag.]

forsikringen de Erhvervssygdomme, som er opført i det Udkast til en international Konvention, som blev Resultatet af denne Konferences Arbejde, og denne Konvention skulde altsaa, hvis den højtærede Minister faar sit Forslag gennemført paa dette Punkt, kunne ratificeres. Dette kan jeg i og for sig kun hilse med Glæde, idet jeg ønsker saa mange af de internationale Konventionsudkast ratificeret, som Hensynet til det hjemlige Erhvervs Trivsel og til de hjemlige Forholds Pleje i det hele taget muliggør, og kunde man derfor faa denne Konvention ratificeret, skulde jeg ikke have noget derimod.

Men jeg mener nu for det første, at det betyder overordentlig lidt herhjemme, hvor Virksomhederne af den Art, som er opført i denne Fortegnelse, har en saa minimal Udbredelse, at det hele i Henseende til Løsning af Spørgsmaalet om Erhvervssygdomme overhovedet ingen Betydning har. Dernæst kunde man ogsaa meget vel tænke sig, at det kunde berede Vanskeligheder ogsaa paa anden Maade, vække Uro, øgede Krav. En Mand kan sige: Han dør, som virker i denne Cromelæder-Fabrik, han er forsikret imod Erhvervssygdomme, medens jeg, som har faaet min Gigt og min Værkbrudenhed i et almindeligt Barkgarveri, ikke nyder den samme Ret, og den maa jeg virkelig have Krav paa. Det ene Skridt tager det andet med sig, ogsaa paa dette Omraade.

Heller ikke er jeg overbevist om, at det ikke, ved Optagelse af Erhvervssygdomme i mere detailleret Form, vil kunne virke mere skadeligt end gavnligt ved at mindske Beskæftigelsesmulighederne for ældre Arbejdere, som er beskæftigede indenfor de i Konventionen nævnte Fag, fordi saadanne ældre Arbejdere jo dog frembyder en større Risiko, naar de antages paa et nyt Arbejdssted, end yngre, som antagelig er længere fra Erhvervssygdommens Opblussen end de ældre.

Derimod maa jeg sige, at jeg er afgjort betænkelig ved at udvide Forsikringen til at omfatte Færden til og fra Arbejdsstedet. Jeg har nu ikke undersøgt det, men saa vidt jeg husker, har jeg selv i 1922 stillet ganske det samme Forslag paa dette Punkt, som den højtærede Minister nu stiller. Jeg har ikke set det efter, men saa vidt jeg husker, har jeg gjort det, og jeg vil dog hellere selv minde derom end overlade dette til den højtærede Minister. Og jeg stillede i 1922, ganske sikkert som den højtærede Minister nu har gjort det,

dette Forslag efter moden Overvejelse; men jeg maa jo sige, at denne Beslutningens Morgenrøde skulde jeg hellere have ladet fortone sig i det gustne Overlæg og have undladt at stille Forslaget, thi da jeg kom til at se nærmere paa, hvad det var for Problemer, der kunde opstaa ved den foreslaaede Udvidelse af Forsikringen, blev jeg saa betænkelig ved det, at jeg ønskede at trække Forslaget tilbage.

Det er nemlig ganske umuligt at afgøre, hvad der er direkte Færden foranlediget ved Arbejdets Udførelse. Eksempel paa Eksempel fik jeg fremdraget i 1922 paa Færdselsulykker, som var sket, kunde man med en vis Ret hævde, under direkte Færden foranlediget ved Arbejdet, men som dog ikke vilde være sket, hvis den vedkommende ikke under denne direkte Færden havde opført sig paa denne eller hin Maade, til syvende og sidst foretaget Svinkeærinder, som i hvert Tilfælde maatte antages at være medbestemmende for Ulykkens Indtræden.

Der opstaaar her en Række Problemer — jeg kan give den højtærede Minister Eksempler og skal gerne stille dem til hans Raadighed, de findes maaske ogsaa endnu i Ministeriet — saaledes at hele dette Forslag frembyder Vanskeligheder, som gør, at man maa betænke sig to Gange, inden man skrider til at bringe det til Udførelse; det gav Anledning og vil give Anledning i mange Tilfælde til vidtløftige Undersøgelser, uden at det bliver muligt virkelig rationelt at afgøre, om Tilfældet bør komme ind under Loven eller ikke.

Jeg ser, jeg kan godt sige til min Berøvelse, men jeg vil føje til, ogsaa til min Forundring, at den højtærede Minister virkelig foreslaar, at den Nedsættelse af Erstatningsbeløbene med 15 pCt., som blev vedtaget i 1927, nu skal ophæves. Gang paa Gang har vi revideret Ulykkesforsikringslovgivningen under Krigen og i Efterkrigs-aarene og forhøjet Ydelserne, eftersom Kronen faldt og Priserne steg, og der er ikke fjerneste Anledning til nu at vende tilbage til de Erstatningsbeløb, som man havde i 1920, ja, til endnu højere, til Beløbene fra den lave Krones og den vanvittige Dyrtids Tid. Der findes ikke nogen rationel Begrundelse derfor, men kun den, at det er et Partikrav, og derfor har da heller ikke det sagkyndige Udvalg, som har behandlet hele denne Sag, stillet Forslag derom.

Men dette Forslag falder jo godt sammen med Socialdemokratiets Stilling til Revisionen af Ulykkesforsikringslovgivningen i 1927; derimod er det ikke helt sammenfaldende med det radikale Venstres Stilling.